PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO
(penktoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS
2004 m. rugsėjo 21 d. *

Byloje T-104/02

Société française de transports Gondrand Frères SA, įsteigta Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujama advokato M. Famchon, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą C. Durand, B. Stromsky ir X. Lewis, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl 2002 m. sausio 14 d. Komisijos sprendimo C(2002) 24 (galut.), kuriame buvo konstatuota, jog atsisakymas išieškoti importo muitus konkrečiu atveju yra nepateisinamas, panaikinimo,

* Proceso kalba: prancūzų.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS,

kurį sudaro pirmininkė P. Lindh, teisėjai R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi ir M. E. Martins Ribeiro,

posėdžio sekretorius I. Natsinas, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2003 m. gruodžio 18 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento Nr. 3319/94 dėl galutinio antidempingo muito karbamido ir amonio nitrato tirpalams iš Bulgarijos ir Lenkijos, kuriuos eksportuoja privalančios mokėti muito mokestį įmonės, nustatymo ir dėl laikino muito galutinio surinkimo (OL L 350, p. 20) preambulės H dalies „Antidempingo priemonės" 39 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Turint omenyje žymią žalą Bendrijos pramonei dėl finansinių nuostolių ir atsižvelgiant į muito nuo prekių vertės neigiamą poveikį kainodarai Bendrijoje šio sezoninio ir ypatingai jautraus kainų svyravimams produkto atveju ir į egzistuojančią

šio produkto importo per trečiųjų šalių įmones galimybę, laikoma priimtina tiesiogiai Bulgarijos ar Lenkijos gamintojų arba nagrinėjamu laikotarpiu atitinkamus produktus importuojančių įmonių įvežamoms prekėms nustatyti tokio dydžio kintamą muito mokestį, kuris leistų Bendrijos pramonei pakelti kainas iki rentabilaus lygio, o visoms kitoms importuojamoms prekėms taikyti remiantis tuo pačiu pagrindu apskaičiuotą fiksuotą muito mokestį, kad būtų užkirstas kelias antidempingo priemonių vengimui". (Neoficialus vertimas)

2 Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalis nustato tokį galutinį antidempingo muitą:

„Antidempingo muitą Lenkijos kilmės importui sudaro skirtumas tarp minimalios importo kainos – 89 ECU už toną – ir CIF (kaina, draudimas ir frachtas) kainos Bendrijos pasienyje, pridėjus už kiekvieną produktų toną mokėtiną muito mokestį pagal bendrąjį muitų tarifą, jeigu CIF kaina Bendrijos pasienyje, pridėjus už kiekvieną produktų toną mokėtiną muito mokestį pagal bendrąjį muitų tarifą, yra mažesnė už minimalią importo kainą, ir į laisvą apyvartą paleistas importuotas prekes nepriklausomas importuotojas įsigijo iš vieno toliau nurodytų Lenkijoje įsteigtų eksportuotojų ar gamintojų:

<...>

— *Zaklady Azotowe Pulawy*, Pulawy;

— (papildomas TARIC kodas: 8793).

Į laisvą apyvartą paleistoms importuotoms prekėms, sąskaitų už kurias pirmiau nurodyti Lenkijoje įsteigti eksportuotojai arba gamintojai nepriklausomam importuotojui tiesiogiai nepateikia, nustatomas toks fiksuotas muito mokestis:

prekei <...>, pagamintai įmonėje *Zaklady Azotowe Pulawy*, <...> fiksuotas 19 ECU už toną muito mokestis <...> (papildomas TARICkodas: 8795)." (Neoficialus vertimas)

3 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, p. 1, toliau – Muitinės kodeksas), 236 straipsnis nustato, kad importo arba eksporto muitai grąžinami nustačius, kad tada, kai jie buvo sumokėti, tokių muitų suma nebuvo teisiškai privaloma sumokėti arba kad ši suma buvo įtraukta į apskaitą nesivadovaujant 220 straipsnio 2 dalimi. Tačiau muitai negrąžinami ir neatsisakoma jų išieškoti, jeigu įvykių, dėl kurių buvo sumokėta arba įtraukta į apskaitą teisiškai neprivaloma sumokėti pinigų suma, priežastis buvo tyčiniai suinteresuoto asmens veiksmai.

4 Muitinės kodekso 239 straipsnis (toliau – teisingumo išlyga) nustato:

„1. Importo arba eksporto muitai gali būti grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti susidarius 236, 237 ir 238 straipsniuose nenurodytoms padėtims:

— nustatytinoms taikant Komiteto procedūrą,

— sąlygotoms aplinkybių, kuriomis suinteresuoto asmens veiksmuose nematyti apgaulės arba akivaizdaus aplaidumo požymių. Padėtys, kurioms susidarius gali būti taikoma ši nuostata, ir procedūros, kurios turi būti taikomos tokiais atvejais, nustatomos taikant Komiteto procedūrą. Muito grąžinimui arba atsisakymui jį išieškoti gali būti nustatomos ir specialios sąlygos.

2. Dėl 1 dalyje nurodytų priežasčių muitai grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti, jeigu 12 mėnesių nuo skolininko informavimo apie muitų sumą dienos atitinkamai muitinės įstaigai pateikiamas prašymas. Tačiau išimtiniais atvejais, kai tai deramai pagrįsta, muitinė turi teisę leisti, kad šio laikotarpio trukmė būtų viršyta."

5 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (OL L 253, p. 1, toliau – įgyvendinimo reglamentas) 905 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„1. Jeigu sprendimą priimanti muitinė, kuriai pateiktas prašymas grąžinti arba atsisakyti juos išieškoti vadovaujantis Kodekso 239 straipsnio 2 dalimi, negali priimti sprendimo vadovaudamasi 899 straipsniu, bet prašymas paremtas įrodymais, dėl kurių gali susidaryti ypatinga situacija esant aplinkybėms, kuriomis suinteresuoto asmens negalima apkaltinti apgavyste ar akivaizdžiu aplaidumu, valstybė narė, kuriai priklauso ši muitinė, perduoda medžiagą apie šį atvejį Komisijai, kad ji galėtų tokį klausimą išspręsti taikydama 906–909 straipsniuose nustatytą procedūrą. <...>"

6 Prancūzijos muitinės kodekso 399 straipsnis apibrėžia sukčiavime „dalyvavusį asmenį" kaip asmenį, kuris kaip nors dalyvavo vykdant su kontrabanda ar su prekių importu ar eksportu, nepateikus jų muitinės patikrinimui, pažeidimą. Sukčiavime dalyvavusiems asmenims gali būti skirtos tokios pat bausmės, kaip ir patiems pažeidėjams, taip pat Prancūzijos muitinės kodekso 432 straipsnyje nustatytos bausmės, kuriomis jiems atimamos tam tikros teisės.

Faktinės bylos aplinkybės

7 Ieškovė yra Prancūzijos įmonė, teikianti muitinės tarpininko paslaugas. 1996 m. rugpjūčio 22, 23 ir rugsėjo 17 d. d. ji trijų Prancūzijos įmonių, t. y. *UNCAA*, *Champagne Fertilisants* ir *EFI Trade* (toliau – įmonės gavėjos), sąskaita pateikė Rueno (Prancūzija) muitinei tris karbamido ir amonio nitrato tirpalų siuntas iš Lenkijos.

8 Šias prekes iš Lenkijos įmonės *Zaklady Azotowe Pulawy* (toliau – ZAP) buvo įsigijusi Prancūzijos įmonė *Evertrade*. Sąskaitą už šias prekes ZAP pirmiausia pateikė įmonei *Evertrade*, vėliau įmonė *Evertrade* pateikė sąskaitas įmonėms gavėjoms (1996 m. rugpjūčio 12 d. sąskaitos Nr. 96.00230 ir 96.00231 įmonei *Champagne Fertilisants*, sąskaita Nr. 96.00232 įmonei *UNCAA* ir 1996 m. rugpjūčio 21 d. sąskaitos Nr. 96.00243, 96.00244, 96.00245 ir 96.00246 įmonei *EFI Trade*).

9 Ieškovės pateiktose muitinės deklaracijose buvo prašymas netaikyti antidempingo muito, remiantis Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalimi. Prekes Rueno muitinės poste priėmė muitinės administracija (toliau – kompetentinga muitinės tarnyba), kuri, pateikus šias deklaracijas 1996 m. rugpjūčio 22, 23 ir rugsėjo 17 d. d., patvirtino jas žyma „ACD" (*„admis coforme sur documents"*). Septynios įmonės *Evertrade* pateiktos sąskaitos (žr. 8 punktą) buvo pridėtos prie šių deklaracijų.

10 1997 m. liepos 4 d. laišku Rueno tarpregioninės muitinės direkcijos muitų ir netiesioginių mokesčių skyriaus vadovas (*receveur principal des douanes et droits indirects*) ieškovei pranešė, kad vėlesnio muitinės deklaracijų patikrinimo metu buvo nustatyta, jog ZAP sąskaitų už nagrinėjamas importuotas prekes nebuvo pateikusi tiesiogiai įmonėms gavėjoms. Jo nuomone, dėl šios priežasties nagrinėjamu atveju už

kiekvieną prekių toną turėjo būti sumokėtas specialus 19 ECU muito mokestis, ir ieškovė privalo sumokėti 1 757 175 Prancūzijos frankų (FRF) antidempingo muitą bei su juo susijusį 96 643 Prancūzijos frankų (FRF) pridėtinės vertės mokestį, t. y. iš viso 1 853 818 Prancūzijos frankų (FRF) (toliau – antidempingo skola).

11 2000 m. rugpjūčio 3 d. laišku, adresuotu Rueno muitinės generaliniam direktoriui, ieškovė, remdamasi Muitinės kodekso 236 straipsnio 1 dalimi ir 239 straipsnio 1 dalimi, paprašė atsisakyti išieškoti reikalaujamus antidempingo muitus. 2000 m. gruodžio 12 d. raštu Prancūzijos generalinė muitų ir netiesioginių mokesčių direkcija (*la direction générale des douanes et droit indirects français*) jai pranešė, kad jos prašymas atsisakyti išieškoti muitus perduotas Komisijai, remiantis Muitinės kodekso 239 straipsniu.

12 2002 m. sausio 14 d. sprendimu C(2002) 24 (galut.), nustatančiu, kad atsisakymas išieškoti importo muitą konkrečiu atveju yra nepateisinamas (toliau – ginčijamas sprendimas), Komisija atmetė šį prašymą.

Procesas ir šalių reikalavimai

13 Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2002 m. balandžio 8 d. gautu pareiškimu ieškovė pateikė šį ieškinį.

14 Pirmosios instancijos teismas (penktoji išplėstinė kolegija), išklausęs teisėjo pranešėjo pranešimą, nutarė pradėti žodinę proceso dalį be tyrimo priemonių.

15 Ieškovei neatvykus į 2003 m. gruodžio 18 d. teismo posėdį, teismo kancleris patvirtino, kad šaukimas į teismo posėdį ieškovės nurodytu adresu dokumentams įteikti Liuksemburge buvo išsiųstas ir kad Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo patvirtinimą apie šaukimo įteikimą. Pirmosios instancijos teismui išklausius Komisijos nuomonę dėl galimo bylos nagrinėjimo atidėjimo ir Komisijai palikus šį klausimą spręsti teismo nuožiūra, Pirmosios instancijos teismas nusprendė tęsti posėdį.

16 Teismo posėdžio metu Komisija pateikė savo žodines pastabas ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo žodžiu pateiktus klausimus.

17 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pripažinti ieškinį priimtinu,

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— nurodyti, kad būtų atsisakyta išieškoti iš jos priskaičiuotus antidempingo muitus.

18 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl ieškovės prašymo nurodyti, kad būtų atsisakyta išieškoti iš jos priskaičiuotus antidempingo muitus, priimtinumo

Šalių argumentai

19 Komisija tvirtina, kad ieškovės reikalavimas nurodyti, kad būtų atsisakyta išieškoti iš jos reikalaujamus antidempingo muitus, yra nepriimtinas. Ji teigia, kad teismas negali pakeisti administracinių institucijų, turinčių priimti sprendimus atsisakyti išieškoti muitus.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

20 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką, Pirmosios instancijos teismas, nagrinėdamas ieškinį dėl teisės akto panaikinimo pagal EB 230 straipsnį, neturi kompetencijos duoti nurodymus Bendrijos institucijoms ar vykdyti jų funkcijas. Jei Pirmosios instancijos teismas panaikintų ginčijamą teisės aktą, atitinkama institucija pagal EB 233 straipsnį privalo imtis priemonių, būtinų sprendimui dėl teisės akto panaikinimo įgyvendinti (1998 m. sausio 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ladbroke Racing prieš Komisiją*, T-67/94, Rink. p. II-1, 200 punktas ir 1998 m. rugsėjo 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *IECC prieš Komisiją*, T-133/95 ir T-204/95, Rink. p. II-3645, 52 punktas). Todėl ieškovės reikalavimas nurodyti, kad būtų atsisakyta išieškoti iš jos priskaičiuotus antidempingo muitus, atmestinas kaip nepriimtinas.

Dėl bylos esmės

21 Ieškovė grindžia savo ieškinį trimis pagrindais, susijusiais, pirma, su antidempingo skolos nebuvimu, antra, su akivaizdžia vertinimo klaida, ir, trečia, su ginčijamo sprendimo formos trūkumais.

Dėl pirmo ieškinio pagrindo, susijusio su antidempingo skolos nebuvimu

Šalių argumentai

22 Ieškovė teigia, kad antidempingo skolos nėra. Ji tvirtina, kad ZAP įmonei *Evertrade* pateiktoje sąskaitoje nurodyta kaina ir vėliau įmonės *Evertrade* įmonėms gavėjoms pateiktose sąskaitose nurodytos kainos žymiai viršijo Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytą mažiausią 89 ECU importo kainą ir kad dėl to tai nėra dempingo kainos. Ieškovė mano, kad įpareigoti muitinės tarpininką mokėti antidempingo muitus už prekių importą, kuris visiškai akivaizdžiai nesusijęs nei su dempingu, nei su antidempingo priemonių vengimu, nepriimtina nei dalykiniu, nei teisiniu, nei teisingumo požiūriu.

23 Komisija mano, kad ieškovė negali remtis antidempingo skolos nebuvimu siekdama užginčyti ginčijamo sprendimo galiojimą. Komisijos sprendimų, priimtų dėl atsisakymo išieškoti muitus teisingumo sumetimais, dalykas nėra skolos muitinei buvimo ar nebuvimo konstatavimas (1998 m. rugsėjo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Sportgoods*, C-413/96, Rink. p. I-5285, 39–43 punktai ir 1998 m. liepos 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Kia Motors ir Broekman motorships prieš Komisiją*, T-195/97, Rink. p. II-2907, 36 punktas).

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

24 Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad Muitinės kodekso 239 straipsnyje įtvirtinta „bendroji teisingumo išlyga". Ši nuostata ir įgyvendinimo reglamento 905 straipsnis turėtų būti taikomi ypatingai situacijai, kurioje yra atitinkamas ūkio subjektas, palyginus su kitais tokią pačią veiklą vykdančiais ūkio subjektais (žr. šiuo klausimu 1999 m. vasario 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Trans-Ex-Import*, C-86/97, Rink. p. I-1041, 18 punktą ir 1999 m. rugsėjo 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *De Haan*, C-61/98, Rink. p. I-5003, 52 punktą). Teisingumo išlyga ir įgyvendinimo reglamento 905 straipsnis turėtų būti pirmiausia taikomi tais atvejais, kai santykiuose tarp atitinkamo ūkio subjekto ir administracijos būtų neteisinga, kad ūkio subjektas patirtų žalą, kurios jis nebūtų patyręs įprastomis sąlygomis (1998 m. vasario 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Eyckeler & Malt prieš Komisiją*, T-42/96, Rink. p. II-401, 132 punktas). Importo arba eksporto muitų grąžinimas arba atsisakymas juos išieškoti, kas gali būti taikoma tik esant tam tikroms sąlygoms ir pirmiau minėtų nuostatų konkrečiai šiam tikslui numatytais atvejais, yra įprastinės importo ir eksporto sistemos išimtis (žr. šiuo klausimu 2003 m. kovo 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-156/00, Rink. p. I-2527, 91 punktą).

25 Iš to išplaukia, kad Komisijai, remiantis teisingumo išlyga kartu su įgyvendinimo reglamento 905 straipsniu, pateikti prašymai nėra susiję su klausimu, ar egzistuoja antidempingo skola, o jų tikslas yra tik nustatyti, ar susiklostė ypatingos aplinkybės, kurios teisingumo požiūriu gali pateisinti importo arba eksporto muitų grąžinimą (žr. atitinkamai minėtų sprendimų *Sportgoods* 39–43 punktus ir *Kia Motors ir Broekman motorships prieš Komisiją* 36 ir 37 punktus). Tačiau tokio prašymo Komisijai pateikimo sąlyga yra atitinkamos skolos egzistavimas, kadangi ieškovė, remdamasi iš dalies pakeistu 1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 384/96 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių, turi kitas teisinės gynybos priemones, leidžiančias jai užginčyti šios skolos buvimą (OL L 56, 1996, p. 1)..

26 Taigi, konstatuotina, kad nagrinėjamame teisiniame ginče ieškovė neturi teisės ginčyti antidempingo skolos buvimą.

27 Iš to išplaukia, kad pirmas ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl antro ieškinio pagrindo, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida

28 Šį ieškinio pagrindą sudaro dvi dalys. Pirma, ieškovė tvirtina, kad Komisija, atsisakydama nagrinėjamu atveju pripažinti „ypatingos situacijos" buvimą, padarė akivaizdžią vertinimo klaidą. Antra, ieškovė teigia, kad ji negali būti kaltinama apgaule arba akivaizdžiu aplaidumu.

Dėl pirmos dalies

— Šalių argumentai

29 Ieškovė pirmiausia tvirtina, kad pažeidimas, kuriuo ji kaltinama, yra „vien tik formalus" ir iš tikrųjų neturėjo įtakos muitinės procedūros įforminimui pagal nustatytą tvarką Muitinės kodekso 204 straipsnio prasme.

30 Antra, ieškovė teigia, kad apmokestinant nagrinėjamą importą antidempingo muitais vien tik todėl, kad aplinkybė, jog eksportuotojas pateikia sąskaitą pirmajam Bendrijoje įsteigtam gavėjui, neleidžia importuotojui įrodyti, kad nėra vengiama antidempingo priemonių, išeinama toli už taikomų teisės normų ribų norimiems tikslams pasiekti. Ieškovės teigimu, Reglamento Nr. 3319/94 tikslai, aprašyti jo konstatuojamosiose dalyse, neatitinka šio reglamento teksto. Bendrijos teisės aktų leidėjo siekiamas ir Reglamento Nr. 3319/94 39 konstatuojamojoje dalyje įvardintas tikslas buvo užkirsti kelią antidempingo priemonių vengimui sukuriant importo grandines ir įtraukiant į jas trečiosiose valstybėse įsteigtas tarpines įmones. Nagrinėjamu atveju to nėra, kadangi pirmasis Lenkijos eksportuotojo pirkėjas buvo Prancūzijos įmonė. Anot ieškovės, jeigu Bendrijos teisės aktų leidėjas būtų norėjęs užkirsti kelią bet kuriam pardavimui tarp trijų šalių, siekiamas tikslas Reglamento Nr. 3319/94 konstatuojamosiose dalyse nebūtų buvęs apibrėžtas tekstu, kuriame minima tik „importo per trečiųjų šalių įmones galimybė".

31 Ieškovė ginčija toliau 50 punkte pateikiamą Komisijos teiginį, kad, sąmoningai pasitraukdama iš muitinės institucijoms „matomos" prekybos grandinės, įmonė *Evertrade* gavo visišką laisvę jai pateiktoje sąskaitoje nurodytos kainos atžvilgiu ir atėmė iš kompetentingų muitinės institucijų teisę atsižvelgti į galimas vėlesnes nuolaidas. Jos teigimu, jei šios institucijos būtų suabejojusios įmonės *Evertrade* įmonei ZAP sumokėta kaina, jos būtų galėjusios ją patikrinti pagal Muitinės kodekso 65 straipsnį. Argumentas, kad įmonė *Evertrade* turėjo galimybę vėliau gauti nuolaidą, nepagrįstas. Iš tikrųjų, visų pirma, nepriklausomai nuo to, ar tiesioginis pirkėjas Lenkijoje yra dokumentuose nurodytas importuotojas, ar kitas importuotojas, egzistuoja toks pat sukčiavimo pavojus. Antra, sukčiavimo atveju įmonei *Evertrade* pagal Prancūzijos muitinės kodekso 399 straipsnį grėsė tokios pat baudos, nesvarbu, ar ji būtų pagrindinis vykdytojas, jei muitinės deklaracijos būtų buvusios pateiktos jos vardu, ar sukčiavimo bendrininkas importo jos pirkėjo vardu atveju.

32 Be to, ieškovė pažymi, kad yra daug Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalies aiškinimo sunkumų ir kad labai daug ūkio subjektų bei valstybių narių muitinės tarnybų šią nuostatą aiškino neteisingai. Ieškovė primena, kad 2000 m. gruodžio

12 d. laišku, kuriuo jai buvo pranešta, kad jos prašymas atsisakyti išieškoti muitus buvo perduotas Komisijai (žr. pirmiau 11 punktą), Generalinė Prancūzijos muitų ir netiesioginių mokesčių direkcija pripažino, kad šiuo atveju susiklostė ypatinga situacija, kadangi prekių importo kaina nėra žemesnė už Reglamente Nr. 3319/94 nustatytą minimalią kainą, o specialaus muito taikymą pagrindžia vien tik šių prekių įvežimas vartojimui galutinio gavėjo vardu, pateikiant Prancūzijoje įsteigto prekybos tarpininko išrašytą sąskaitą.

33 Ieškovė tvirtina, kad Komisija Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalį aiškina taip, kad ji nustato du skirtingus muito mokesčius. Viena vertus, ši nuostata numato kintamą muito mokestį, kurį sudaro skirtumas tarp minimalios 89 ECU importo kainos ir CIF kainos Bendrijos pasienyje, pridėjus už kiekvieną produkto toną mokėtiną muito mokestį pagal bendrąjį muitų tarifą, kai CIF kaina yra mažesnė nei 89 ECU ir ZAP pateikia sąskaitą tiesiogiai nepriklausomam importuotojui. Kita vertus, tais atvejais, kai nurodyta įmonė nepateikia sąskaitos tiesiogiai importuotojui, turi būti taikomas specialus 19 ECU už toną muito mokestis. Tačiau ši nuostata nenumato dempingo skirtumo apskaičiavimo metodo tuo atveju, jei įmonės ZAP pateiktoje sąskaitoje nurodyta kaina viršija 89 ECU už toną. Ieškovė nesutinka su Komisijos nuomone, kad tokiu atveju, kai Lenkijos eksportuotojas nepateikia sąskaitos tiesiogiai importuotojui, turi būti taikomas antidempingo muitas. Pirmiausia, šią nuostatą galima aiškinti taip, kad ji numato skirstymą tik tuo atveju, kai CIF kaina yra mažesnė nei minimali 89 ECU kaina, antra vertus, Reglamento Nr. 3319/94 39 konstatuojamoji dalis nėra aiški, kadangi joje nurodomas tik „toks dydis <...>, kuris leistų Bendrijos pramonei pakelti kainas iki rentabilaus lygio", ir pažymima, kad specialus muito mokestis nustatomas tam, „kad būtų užkirstas kelias antidempingo priemonių vengimui". Ji pabrėžia, kad ta pati konstatuojamoji dalis nurodo „egzistuojančią <...> importo per trečiųjų šalių įmones galimybę", kuri nagrinėjamu atveju nebuvo realizuota.

34 Ieškovė priduria, kad muito tarifo mikrofilmas, susijęs su nagrinėjamu tarifu, šią painiavą sustiprina dar labiau.

35 Ieškovė mano, kad šioje byloje nagrinėjamas ypatinga situacija, kadangi ji, remdamasi Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalimi dėl „paplitusio klaidingo išaiškinimo", paprašė atleisti ją nuo antidempingo muito už prekes, atitinkančias visus keliamus objektyvius reikalavimus, tačiau nusprendė įvežti prekes išleidimui į laisvą apyvartą galutinio gavėjo vardu, o ne įmonės *Evertrade* vardu, kas būtų buvę teisinga, ir kad kompetentingos muitinės institucijos, įregistravusios muitinės deklaracijas tik po prekių ir lydinčių dokumentų patikrinimo, manė, jog buvo pasirinktas teisingas papildomas TARIC kodas, todėl atleidimas nuo muitų buvo pateisinamas.

36 Dublike ieškovė ginčija Komisijos argumentą, kad nagrinėjamas atvejis negali būti laikomas ypatingu, kadangi tokioje pačioje situacijoje yra neribotas skaičius ūkio dalyvių. Ji teigia, kad jos atvejis ypatingas dėl to, jog CIF kaina Bendrijos pasienyje, už kurią ZAP pardavė importuotas prekes, buvo žymiai didesnė už Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalyje nustatytą minimalią importo kainą, o įmonė ZAP sąskaitą už prekes pateikė Prancūzijos įmonei *Evertrade*, kurios buhalterinę apskaitą Prancūzijos muitinės kontrolės pareigūnai galėjo netrukdomai patikrinti. Paprastai tokios aplinkybės nesusiklosto neriboto ūkio dalyvių skaičiaus atveju.

37 Trečia, ieškovė tvirtina, kad įvežant prekes kompetentingos muitinės institucijos, kurioms importo aplinkybės buvo puikiai žinomos, priėmė muitinės deklaracijas be jokių išlygų.

38 Šią tezę ieškovė grindžia tuo, kad prekės praėjo „Circuit 1" procedūrą (ką įrodo antspaudas „CIR1" muitinės deklaracijose), į kurią įeina prekių ir dokumentų patikrinimas. Be to, kompetentingos muitinės institucijos matė, kad ieškovė pridavė muitinės deklaracijas, papildydama tarifinę poziciją nuoroda į papildomą TARIC kodą 8793, kuris atitinka nuo antidempingo muito atleistą importą, o ne nuoroda į

papildomą TARIC kodą 8795, galiojusį įmonės ZAP importuotoms prekėms, kurios nebuvo atleistos nuo tokio muito. Tai, kad kompetentingos muitinės institucijos muitinės deklaracijas pažymėjo žyma „ACD", o ne žyma „reconnu", reiškia, kad jos patikrino prie šių muitinės deklaracijų pridėtus dokumentus.

39 Todėl kompetentingos muitinės institucijos privalėjo konstatuoti, kad, pirmiausia, muitinės deklaracijoje siuntėju nurodyta įmonė ZAP ir įmonė *Evertrade*, kuri išrašė prie šios muitinės deklaracijos pridėtą sąskaitą, nėra ta pati įmonė, ir, antra, kad nurodytas papildomas TARIC kodas negalėjo būti pripažintas, atsižvelgiant į tai, jog sąskaitą išrašė įmonė *Evertrade* ir į tai, kad iš šios sąskaitos buvo matyti deklaruota vertė. Šiomis aplinkybėmis atleisdamos prekes nuo antidempingo muito, kompetentingos muitinės institucijos pačios padarė klaidą.

40 Ieškovė teigia, kad Komisija, tuo pat metu neprieštaraudama pati sau, negali tvirtinti, kad kompetentingos muitinės institucijos neprivalėjo tikrinti, ar muitinės deklaracijos atitinka teisės aktų reikalavimus, ir galėjo atidėti išsamų deklaracijų atitikimo patikrinimą vėlesniam laikui bei kad kaip tiesioginis importuotojas nefigūruojanti įmonė *Evertrade* galėjo apeiti šias teisės normas. Kad būtų galima atmesti tokią galimybę, būtų pakakę paprasčiausiai nustatyti įmonės *Evertrade* faktiškai sumokėtą kainą vėlesnio patikrinimo metu. Be to, nagrinėjamu atveju įmonė *Evertrade* išsiuntė kompetentingoms muitinės institucijoms atitinkamas sąskaitas po pirmo pareikalavimo.

41 Ieškovė tvirtina, kad aplinkybė, jog kompetentingos muitinės institucijos pirmąją, 1996 m. rugpjūčio 22 d. pateiktą deklaraciją priėmė be jokių komentarų, galėjo paskatinti ją pateikti kitas deklaracijas tomis pačiomis sąlygomis.

42 Galiausiai, savo dublike ieškovė priduria, kad apie būtinybę atsisakyti išieškoti muitus taip pat liudija Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas.

43 Komisija nesutinka, jog ieškovė buvo atsidūrusi ypatingoje situacijoje.

44 Pirmiausia, pasisakydama apie tariamai formalų pažeidimo pobūdį, Komisija tvirtina, kad ieškovė negali sėkmingai remtis Muitinės kodekso 204 straipsniu. Ji pabrėžia, kad „jos sprendimų dėl atsisakymo išieškoti muitus remiantis teisingumo pagrindais dalykas nėra skolos muitinei buvimas". Tačiau minėtas 204 straipsnis reglamentuoja skolos muitinei atsiradimo būdus.

45 Antra, Komisija ginčija ieškovės teiginių, kad apmokestinant nagrinėjamą importą antidempingo muitu, išeinama už Reglamento Nr. 3319/94 nustatytų tikslų ir kad šio reglamento 1 straipsnio 3 dalis sukelia aiškinimo sunkumų, svarbą.

46 Šiuo atžvilgiu ji tvirtina, kad, sprendžiant atsisakymo išieškoti muitus remiantis teisingumo pagrindais klausimą, reikia remtis tokiais dviem „esminiais principais". Pirmiausia, objektyvi aplinkybė, galiojanti neribotam ūkio subjektų skaičiui, nepagrindžia ypatingos situacijos teisingumo išlygos prasme (1987 m. kovo 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons*, 58/86, Rink. p. 1525, 22 punktas). Antra, galimos administracinių institucijų klaidos ar jų darbo trūkumai gali sąlygoti teisingumo išlygos taikymą tik tais atvejais, kai dėl jų ūkio subjektui tenka finansinė našta, kuri negali būti užginčyta jokiomis teisinėmis priemonėmis (1987 m. kovo 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Cerealmangimi ir Italgrani prieš Komisiją*, 244/85 ir 245/85, Rink. p. 1303, 17 punktas).

47 Komisija teigia, kad galimas Reglamento Nr. 3319/94 tikslų, kaip juos apibrėžia reglamento konstatuojamoji dalis, ir šio reglamento teksto neatitikimas negali pagrįsti ypatingos situacijos įgyvendinimo reglamento 905 straipsnio prasme.

48 Komisija teigia, kad galimas Reglamento Nr. 3319/94 aiškinimo sunkumas nesąlygoja to, kad ieškovė atsiduria išskirtinėje situacijoje, lyginant su kitais ūkio subjektais, vykdančiais tokią pačią veiklą, kadangi reglamentas taikomas neribotam ūkio subjektų skaičiui.

49 Komisijos manymu, ieškovės argumentas, kad alternatyvus antidempingo muito apskaičiavimo metodo tikslas niekaip nesusijęs su ieškovės sandorių pobūdžiu, atmestinas, kadangi „kiekvieno trišalio pardavimo per tarpininką atveju slypi pavojus, kad gali būti išvengta (orientuoto į minimalią kainą) „kintamo" antidempingo muito".

50 Komisija teigia, kad ieškovės tvirtinimas, jog įmonės ZAP sąskaitoje įmonei *Evertrade* nurodyta kaina buvo didesnė nei minimali importo kaina, nėra reikšmingas. Reikalavimas sumokėti specialų antidempingo muitą buvo pagrįstas, kadangi buvo kilę abejonių dėl gamintojui arba eksportuotojui sumokėtos kainos. Komisija nurodo, kad „įmonė *Evertrade* sąmoningai nefigūravo muitinės institucijoms „matomoje" prekybos grandinėje ir kad taip ji gavo visišką laisvę jai pateiktoje sąskaitoje nurodytos kainos atžvilgiu bei atėmė iš importą kontroliuojančių muitinės institucijų teisę atsižvelgti į galimas vėlesnes nuolaidas, kurių ji galėjo paprašyti ir gauti iš Lenkijos tiekėjo".

51 Trečia, Komisijos nuomone, ieškovė negali remtis tuo, kad kompetentingos muitinės institucijos priėmė nagrinėjamas muitinės deklaracijas. Ji ginčija teiginį, kad nagrinėjamu atveju nurodytos institucijos pačios padarė klaidą, ir pateikia kelis argumentus.

52 Pirmiausia ji teigia, kad, priešingai nei teigia ieškovė, kompetentingos muitinės institucijos nebuvo priėmusios importo metu pateiktų muitinės deklaracijų be išlygų. Šį teiginį ji pirmiausia pagrindžia tuo, kad „materialiniu požiūriu neteisinga" tvirtinti, jog žyma „ACD" deklaracijose reiškia, jog buvo patikrinti ir jų priedai. Ši žyma

reiškia tik tai, kad deklaracijos buvo priimtos kaip atitinkančios muitinės teisės reikalavimus. Komisija primena, kad priimdamos deklaracijas kaip tinkamas, kompetentingos muitinės institucijos apsiriboja patikrinimu, ar būtinos užpildyti grafos iš tikrųjų yra užpildytos ir ar yra reikalaujami priedai. Taigi, nagrinėjamu atveju kompetentingos muitinės institucijos patikrino tik dokumentų buvimą, o ne jų turinį. Muitinės procedūros metu nebuvo atliktas nei išsamesnis dokumentų, nei pačių prekių patikrinimas.

53 Komisijos nuomone, žyma „circuit 1" muitinės deklaracijose neprieštarauja šiai išvadai, o veikiau ją pagrindžia. Ji primena, kad nors per „Circuit 1" procedūrą muitinė gali patikrinti prekes, tačiau, kaip rodo žyma „ACD", nagrinėjamu atveju tai nebuvo padaryta. Išsamesnis dokumentų patikrinimas atliekamas per „circuit 2" procedūrą, kurios nagrinėjamu atveju nebuvo.

54 Antra, Komisija patikslina, kad atsisakyti vėliau išieškoti muitus leidžia tik dėl kompetentingų institucijų veikimo arba, jei netikslumą buvo galima pastebėti įsikišus minimaliai, dėl kalto neveikimo atsiradusios klaidos. Tačiau tai nepasakytina apie klaidas, atsiradusias dėl neteisingų muitų mokėtojo deklaracijų (1991 m. birželio 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Mecanarte*, C-348/89, Rink. p. I-3277, 23 ir 26 punktai).

55 Todėl, Komisijos nuomone, aplinkybė, kad kompetentinga muitinės institucija priėmė muitinės deklaraciją kaip tinkamą, nesukuria ypatingos situacijos netgi tuomet, kai šioms institucijoms priėmimo momentu buvo pateikti visi duomenys, leidę konstatuoti, kad deklaracija neatitinka muitų teisės normų.

56 Trečia, Komisija teigia, kad ieškovė negali remtis tuo, kad pirmoji deklaracija Rueno muitinėje buvo priimta be komentarų. Ji pažymi, kad teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu negalima remtis tuo atveju, jei administracija ieškovei nedavė jokių pažadų (1995 m. rugsėjo 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Lefebvre ir kt. prieš Komisiją*, T-571/93, Rink. p. II-2379, 72 punktas). Komisija taip pat pažymi, kad, būdama muitinės tarpininke, ieškovė neturėjo turėti abejonių dėl žymos „ACD" reikšmės ir todėl negalėjo įgyti pagrįsto pasitikėjimo dėl pirminio jo muitinės deklaracijų priėmimo.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

57 Pagal įgyvendinimo reglamento 905 straipsnio tekstą importo muitų grąžinimas priklauso nuo dviejų kartu taikomų sąlygų, t. y., pirma, susiklosto ypatinga situacija ir, antra, nėra akivaizdaus suinteresuotų asmenų aplaidumo arba apgavystės ketinimų. Todėl, nesant bent vienos šių sąlygų, turi būti atsisakyta grąžinti muitus (žr. šiuo klausimu 2000 m. sausio 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mehibas Dordtselaan prieš Komisiją*, T-290/97, Rink. p. II-15, 87 punktą).

58 Primintina, kad Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog „ypatingą situaciją, išplaukiančią iš aplinkybių, kuriose nėra nei apgavystės ketinimų, nei akivaizdaus aplaidumo" nurodytų nuostatų prasme galima konstatuoti tuomet, kai, atsižvelgiant į teisingumo išlygos reguliavimo tikslą, nustatomos aplinkybės, dėl kurių pareiškėjas gali atsidurti išskirtinėje situacijoje, palyginus su kitais tą pačią veiklą vykdančiais ūkio subjektais (minėto sprendimo *Trans-Ex-Import* 22 punktas ir 2001 m. rugsėjo 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Bacardi*, C-253/99, Rink. p. I-6493, 56 punktas).

59 Dėl ieškovės argumentų, kad Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalis kelia aiškinimo sunkumų (žr. visų pirma šio sprendimo 32–35 punktus) ir kad labai daug ūkio subjektų bei valstybių narių muitinės institucijų aiškino šią nuostatą neteisingai, Pirmosios instancijos teismas mano, kad šios nuostatos tekstas nesukelia jokių reikšmingų sunkumų.

60 Šiuo klausimu primintina, kad Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalis nustato, pirma, kintamą antidempingo muitą, kuris taikomas tuomet, kai tam tikri Lenkijoje įsteigti eksportuotojai arba gamintojai, tarp jų ir įmonė ZAP, sąskaitas už į laisvą apyvartą paleistas importuotas prekes pateikia tiesiogiai nepriklausomam importuotojui, o CIF kaina Bendrijos pasienyje, pridėjus bendrojo muitų tarifo muitą, yra mažesnė nei minimali importo kaina – 89 ECU už prekių toną, ir, antra, fiksuotą arba specialų muito mokestį, kai sąskaitos už į laisvą apyvartą paleistas importuotas prekes nepateikiamos tiesiogiai nepriklausomam importuotojui.

61 Iš Reglamento Nr. 3319/94 išplaukia, kad šio reglamento 1 straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje nurodytas specialus muito mokestis, priešingai nei šios nuostatos pirmoje pastraipoje nurodytas kintamas muito mokestis, taikomas nepriklausomai nuo CIF kainos Bendrijos pasienyje ir minimalios 89 ECU importo kainos skirtumo, jei sąskaitos už į laisvą apyvartą paleistas importuotas prekes nepateikiamos tiesiogiai nepriklausomam importuotojui.

62 Nustatydamas specialų muito mokestį, Bendrijos teisės aktų leidėjas siekė, kaip pabrėžiama Reglamento Nr. 3319/94 39 konstatuojamojoje dalyje, bet kokiu atveju užkirsti kelią antidempingo priemonių vengimui tais atvejais, kai nurodyti eksportuotojai arba gamintojai sąskaitų už importą nepateikia tiesiogiai nepriklausomiems importuotojams. Taigi, Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalies antra pastraipa, siekiant išvengti bet kokio pobūdžio trišalio pardavimo per tarpininką, dėl kurio gali kilti antidempingo priemonių vengimo pavojus, taikoma tais atvejais, kai eksportuotojas arba gamintojas nepateikė sąskaitų tiesiogiai nepriklausomam eksportuotojui.

63 Nagrinėjamu atveju iš bylos dokumentų matyti, kad sąskaitas už tris ieškovės 1996 m. rugpjūčio 22 ir 23 d. d. bei rugsėjo 17 d. į laisvą apyvartą paleistas prekių siuntas įmonė ZAP pateikė ne įmonėms gavėjoms tiesiogiai; pirmiausia, įmonė ZAP jas pateikė įmonei *Evertrade*, po to įmonė *Evertrade* – įmonėms gavėjoms. Kadangi įmonė ZAP nepateikė sąskaitų už prekes tiesiogiai įmonėms gavėjoms, nagrinėjamos aplinkybės aiškiai patenka į Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalies antros pastraipos taikymo sritį.

64 Toks vertinimas negali būti užginčytas ieškovės argumentu, kad nagrinėjamo eksporto apmokestinimas antidempingo muitais išeina už Reglamento Nr. 3319/94 nustatytų tikslų, nes nagrinėjamu atveju esą nebuvo bandoma išvengti antidempingo priemonių, o įmonės *Evertrade* sumokėta kaina gali būti patikrinta.

65 Iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad, pirmiausia, ieškovė šiame teisiniame ginče neturi teisės ginčyti antidempingo skolos buvimo. Todėl jos argumentai dėl nagrinėjamo ieškinio pagrindo, susiję su įmonės *Evertrade* įmonei ZAP faktiškai sumokėta suma, yra nepagrįsti.

66 Antra, kaip pažymėta šio sprendimo 59–62 punktuose, Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje įtvirtinta taisyklė nesukelia reikšmingų aiškinimo sunkumų ir buvo numatyta tam, kad būtų užtikrintas reglamento nuostatų praktinis veiksmingumas užkertant kelią antidempingo priemonių vengimo pavojaus importuojant prekes per tarpininkus, kai visų pirma dirbtinai padidinama CIF kaina Bendrijos pasienyje ir taip išvengiama Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje nustatyto kintamo muito mokesčio. Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad antidempingo priemonių vengimo įrodymas nėra Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalies

antros pastraipos taikymo sąlyga. Priešingai, iš reglamento išplaukia, kad vengimo pavojus laikomas realiu tuomet, kai gamintojas arba eksportuotojas sąskaitų už importą nepateikia tiesiogiai nepriklausomam importuotojui. Tokiomis aplinkybėmis įmonės ZAP neginčijamai pagamintoms prekėms galėjo būti taikomas šioje nuostatoje numatytas specialus 19 ECU už toną muito mokestis.

67 Net jei iš tiesų būtų pripažinta, kad egzistuoja ieškovės nurodyti Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalies aiškinimo sunkumai, tai negali pateisinti aplinkybių, kurios ieškovės atveju gali sukurti ypatingą situaciją, buvimo. Iš tikrųjų, nagrinėjami sunkumai lygiai taip pat kyla visiems ūkio subjektams, kurie importuoja karbamido ir amonio nitrato tirpalus iš Lenkijos, ir dėl jų ieškovė neatsiduria ypatingoje situacijoje, palyginus su daugeliu kitų ūkio subjektų.

68 Taigi, ieškovė neįrodė jokių aplinkybių, kurios galėtų pagrįsti ypatingą situaciją įgyvendinimo reglamento 905 straipsnio prasme.

69 Dėl ieškovės argumentų, kad pažeidimas, kuriuo ji kaltinama, yra vien tik formalaus pobūdžio, pažymėtina, kad pagal Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalies formuluotę ir atsižvelgiant į šios nuostatos tikslus, kintamo antidempingo muito taikymo sąlyga, kad eksportuotojas arba gamintojas nepriklausomam importuotojui sąskaitą pateikia tiesiogiai, priešingai nei teigia atsakovė, nėra vien tik formalaus pobūdžio. Šios sąlygos nepaisymas iš tiesų galėtų turėti įtakos tinkamam muitinės procedūros atlikimui, kadangi įvairių importo galimybių buvimas gali padidinti antidempingo priemonių vengimo pavojų.

70 Be to, kaip teisingai nurodo Komisija, tiesioginis sąskaitų nepateikimas neminimas įgyvendinimo reglamento 859 straipsnyje esančiame pažeidimų, kurie iš tikrųjų neturi įtakos tinkamam atitinkamų muitinės procedūrų atlikimui, sąraše, į kurį turi būti atsižvelgiama nagrinėjant Muitinės kodekso 204 straipsnį (žr. šiuo klausimu 1999 m. lapkričio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Söhl & Söhlke*, C-48/98, Rink. p. I-7877, 43 punktą).

71 Ieškovė taip pat tvirtina, kad kompetentingos muitinės institucijos privalėjo nepriimti nagrinėjamų deklaracijų, nes nesutapo deklaracijose siuntėju nurodyta Lenkijos įmonė ir įmonė, išrašiusi prie deklaracijų pridėtas sąskaitas.

72 Pirmosios instancijos teismo nuomone, šis argumentas paremtas klaidingu supratimu apie atitinkamų dokumentų tvarkymą Prancūzijos institucijose, būtent apie žymą „ACD" deklaracijose. Kaip nurodė Komisija savo atsiliepime į ieškinį (žr. šiuo klausimu šio sprendimo 52 ir 53 punktus), ši žyma reiškia tik tai, kad būtinos užpildyti muitinės deklaracijos grafos iš tiesų buvo užpildytos ir kad buvo pridėti reikalaujami dokumentai. Todėl šių trijų siuntų išleidimas į laisvą apyvartą uždėjus šią žymą nereiškia Prancūzijos muitinės institucijų patvirtinimo apie nagrinėjamose deklaracijose arba jų prieduose esančių duomenų galiojimą arba teisingumą, ir tai netrukdė Prancūzijos muitinės institucijoms vėliau patikrinti, ar šie duomenys atitinka sąlygas, keliamas importuotojo vardu ieškovės nurodytam TARIC kodui.

73 Bet kokiu atveju primintina, kad įmonė ZAP, t. y. viena iš Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalyje aiškiai įvardintų Lenkijos eksportuotojų arba gamintojų, kurių gaminiai tam tikromis sąlygomis galėjo būti apmokestinti kintamu antidempingo muitu, deklaracijose buvo nurodyta eksportuotoju, o Prancūzijoje įsteigtos įmonės – gavėjais. Be to, nagrinėjamose deklaracijose nurodytas TARIC kodas 8793, kuris galioja tuomet, kai sąskaitas už į laisvą apyvartą paleistas importuotas prekes vienas iš Reglamente Nr. 3319/94 nurodytų Lenkijoje įsteigtų

eksportuotojų arba gamintojų pateikia tiesiogiai nepriklausomam importuotojui. Todėl Pirmosios instancijos teismo nuomone, netikslumas, susijęs su apmokestinimui kintamu muito mokesčiu pagal Reglamento Nr. 3319/94 1 straipsnio 3 dalį keliamų sąlygų įvykdymu, yra tai, kad prie muitinės deklaracijų nebuvo pridėtos įmonės ZAP tiesioginės sąskaitos įmonėms gavėjoms.

74 Taip pat pažymėtina, kad nagrinėjamu atveju netinkamos sąskaitos vietoj teisingų sąskaitų, t. y. tiesioginių Lenkijos eksportuotojo sąskaitų įmonėms gavėjoms, buvo pateiktos ne per klaidą. Įmonė ZAP iš viso nebuvo išrašiusi sąskaitų įmonėms gavėjoms, kadangi sandoriai šiuo atveju buvo sudaryti dviem pakopomis (žr. šio sprendimo 8 punktą).

75 Todėl Pirmosios instancijos teismo mano, kad Prancūzijos muitinės institucijos tokiomis aplinkybėmis neprivalėjo atmesti nagrinėjamų deklaracijų ir kad jos nepadarė jokios klaidos pažymėdamos minėtas deklaracijas žyma „ACD" prieš išsamiau patikrindamos deklaracijose pateiktus duomenis ir jų atitikimą duomenims, gautiems patikrinus prie deklaracijų pridėtas sąskaitas. Iš tikrųjų, primintina, kad už nagrinėjamose deklaracijose pateiktus duomenis yra atsakingi importuotojas ir jo vardu veikiantis muitinės tarpininkas. Tai, kad išsamesnio patikrinimo metu buvo nustatyta, jog nagrinėjami duomenys buvo neteisingi, negali reikšti, kad, uždėdamos žymą „ACD" prekių išleidimo į laisvą apyvartą metu, Prancūzijos muitinės institucijos padarė klaidą.

76 Ta apimtimi, kuria ieškovė kaltina Prancūzijos muitinės institucijas tuo, kad 1999 m. rugpjūčio 22 d. be komentarų priimdamos pirmąją deklaraciją, jos paskatino ją tomis pačiomis sąlygomis pateikti ir kitas deklaracijas (žr. šio sprendimo 41 punktą), pažymėtina, kad nagrinėjamu atveju buvo pateiktos tik trys deklaracijos, be to, per trumpesnį nei vieno mėnesio laikotarpį, t. y. nuo 1999 m. rugpjūčio 22 d. iki rugsėjo

17 d. (žr. šio sprendimo 9 punktą). Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad šio laikotarpio trumpumas fiziškai neleido Prancūzijos muitinės institucijoms išsamiau patikrinti pirmosios deklaracijos ir taip nustatyti jose esančią klaidą prieš pateikiant kitas deklaracijas.

77 Bet kuriuo atveju, net jeigu Prancūzijos muitinės institucijos šių trijų siuntų išleidimo į laisvą apyvartą metu būtų išsamiau patikrinusios ieškovės pateiktus dokumentus ir pastebėjusios formuliaruose ieškovės padarytą klaidą, susijusią su nurodytu TARIC kodu, tai nebūtų pakeitę nei faktinio komercinių sandorių įvykdymo, nei aplinkybės, kad dėl šių siuntų buvo pateiktos dvigubos sąskaitos, t. y. iš pradžių tarp ZAP ir *Evertrade*, o vėliau tarp *Evertrade* ir įmonių gavėjų, ir todėl jos turėjo būti apmokestintos fiksuotu antidempingo muitu. Todėl darytina išvada, kad Komisija nepadarė jokios akivaizdžios vertinimo klaidos teigdama, kad dėl nagrinėjamo atvejo aplinkybių nesusiklosto ypatinga situacija teisingumo išlygos ir įgyvendinimo reglamento 905 straipsnio prasme.

78 Atsižvelgiant į išdėstytas aplinkybes, pirmoji šio ieškinio pagrindo dalis turi būti atmesta.

79 Kadangi neįvykdyta viena iš dviejų būtinų įgyvendinimo reglamento 905 straipsnyje numatytų importo muitų grąžinimo sąlygų, kita šio ieškinio pagrindo dalis neturi būti nagrinėjama.

80 Todėl antras ieškinio pagrindas atmetamas.

Dėl trečio ieškinio pagrindo, susijusio su ginčijamo sprendimo formos trūkumais

Šalių argumentai

81 Ieškovė tvirtina, kad ginčijamas sprendimas turi formos trūkumų, kadangi jame nėra jokios nuorodos į ieškovę. Ji teigia, kad vienintelė nuoroda, iš kurios būtų galima spręsti, jog šis sprendimas taikomas ieškovei, yra ginčijamame sprendime nurodytų muitų sumos sugretinimas su suma, dėl kurios buvo pateiktas prašymas atsisakyti išieškoti muitus. Šis argumentas yra dar svaresnis dėl to, kad tai yra individualus sprendimas, negalintis būti bendro pobūdžio.

82 Komisijos nuomone, ginčijamas sprendimas atitinka formai keliamus reikalavimus, ir jokie esminiai formos reikalavimai nebuvo pažeisti.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

83 Pažymėtina, kad, kaip teisingai pastebėjo Komisija, nė viena įgyvendinimo reglamento 905 straipsnio ir tolesnių straipsnių nuostata, reglamentuojanti atsisakymą išieškoti muitus, remiantis teisingumo išlyga, neįpareigoja Komisijos šios procedūros metu priimtame sprendime įvardinti prašymą atsisakyti išieškoti muitus pateikusį asmenį. Iš šių nuostatų išplaukia, kad konkretų atvejį Komisijai nagrinėti pateikia valstybė narė, kurioje yra sprendimą priimanti muitinės institucija. Vėliau Komisijos sprendimas dėl ypatingos situacijos pranešamas atitinkamai valstybei narei.

84 Bet kuriuo atveju ieškovė neginčijo, kad ginčijamą sprendimą jai pateikė Prancūzijos muitinės institucijos. Be to, iš bylos dokumentų matyti, kad Komisija 2001 m. rugsėjo 27 d. laišku pranešė ieškovei apie jos prašymo atsisakyti išieškoti muitus gavimą iš Prancūzijos valdžios institucijų ir išdėstė jai savo požiūrį, siekdama suteikti jai galimybę pasinaudoti gynybos teise. Be to, Komisija šiuo laišku pranešė, kad prašymui atsisakyti išieškoti muitus suteiktas registracijos numeris REM 06/01, t. y. tas pats numeris, kuris nurodytas ginčijamame sprendime. Šis registracijos numeris leido ieškovei nustatyti neabejotiną ryšį tarp Prancūzijos institucijų Komisijai perduoto prašymo atsisakyti išieškoti muitus ir ginčijamo sprendimo.

85 Iš to išplaukia, kad šis ieškinio pagrindas nepagrįstas ir todėl turi būti atmestas.

86 Kadangi nė vienas ieškinio pagrindas dėl ginčijamo sprendimo nepagrįstas, ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

87 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti Komisijos išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Nurodyti ieškovei padengti savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Paskelbta 2004 m. rugsėjo 21 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

H. Jung

Pirmininkas

P. Lindh